

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

— Γιά πού τώβαλες ;
 — Πάω στὴν ἀγορά νά φρονίσω μιά κόττα. Γιά λέξιμου πῶς γνωρίζεις ἂν ἡ κόττα εἶνε γορή ἢ νέα ;
 — Ἄπ' τὰ δόντια...
 — Κοροϊδεύεις ἀδελφέ ! Ἔχει δόντια ἢ κόττα ;
 — Ὅχι, ἀλλά ἔχω ἐγώ ! ...
 ***
 — Ἔξω ἀπ' τὴ Βουλῆ ;
 — Πές μου σὲ παρακαλῶ ὁ Τριανταφυλλάκος εἶνε φίλος τοῦ Μεταξᾶ ;
 — Φίλος λέει ! Τριανταφυλλάκος φιλε μου !
 ***
 — Πῶς τὰ περάσατε χτές στὴν συναναστροφή τῆς κ. Π. ; ...
 — Οὐφ ! ... ἂν δὲν ἦμον ἢ ἐγὼ ἐκεῖ, θά ἐπληττα φοβερά ! ...
 ***
 Ὁ Ἐπισκέπτης : Ὁραῖο αὐτὸ τὸ κηροπήγιο, κυρία... ἔμορφο ἀγαλμάκι ! ... Εἶνε Ἀπόλλων, νομίζω ;
 Ἡ Νεόπλουτος : Ὅχι, κύριε, εἶνε ἀπό... χαλκὸ ! ...

Ὁ Κρύος

μὲ ἀπατήσης ποτέ, ἂν μ' ἀφήσης γιὰ χάρι ἐνὸς ἄλλου, θά κάνω ὅ, τι ἔκανε ὁ πατέρας μου...
 Κ' ἐπρόσθεσε μὲ βαθεῖα φωνὴ πού μοῦφερε ρίγος :
 — Ἔθρετι τ' ἔκανε !
 — Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἔμενα σαστιομένη, ἀνασηκώθηκε, ἐστάθηκε στὴ μύτη τῶν ποδιῶν του γιὰ νὰ φτάσῃ κοντὰ σ' αὐτὴ μου κ' ἐπιθύησε τὸ μικρὸ μου ὄνομα «Γενεβιέβα !», μ' ἔναν τόνο τόσο γλυκὸ, τόσο ὁμορφο, τόσο τρυφερὸ, ὅστε μ' ἔκανε νά γεμίσω ρίγος. Μόλις μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ :
 — Πάμε στὸ σπίτι, πάμε στὸ σπίτι...
 Δὲν εἶπε τίποτε καί μ' ἀκολούθησε. Τὴν ὥρα ὅμως πού ἀνεβίναμε τὶς μαρμαρίνες σκάλες τῆς εἰσόδου, μὲ σταμάτησε καί μοῦ εἶπε :
 — Νά τὸ ξέρης, ἂν μὲ προθύσῃς, θά σκοποθῶ !
 Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐνοιώσα πῶς εἶχα προχωρήσει κα' ἔγνα ἐπιφυλακτικώτερη. Καὶ ὅταν μιά μέρα μοῦκανε παρατηρήσεις γι' αὐτὸ τοῦ ἀπάντησα :

— Εἶσαι τώρα πολὺ μεγάλος γιὰ νά κάνῃ κανεῖς ἀστεία μαζί σου καί πολὺ μικρὸς γιὰ σοβαρὸ ἀσθημα.
 Ἔτσι νόμιζα πῶς θάβρισκα τὴν ἡσυχία μου. Μὰ γελάστηκα... Τὸ φρινόπορο τὸν ἔβαλαν στὸ σχολεῖο οἰκότεροφο. Ὅταν ξαναγύρισε τὸ ἄλλο καλοκαίρι, ἦμον ἀρραβοιωσμένη. Τὸ ἔμαθε ἀμέσως καί ἐπὶ ὀχτῶ μέρους νοῦδεινε ἕνα ὕψος τόσο ὑποκοιτο καί βαρὺ, ὥστε ἀνησυχῆσα πολὺ.
 Τὴν ἐννάτη μέρα τὸ πρωτὸ βρῆκα ἕνα χαρτάκι πεταμένο κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Τὸ ἄρπαξα, τὸ ἀνοίξα καί διάβασα :
 — Μ' ἐπρόσθεσε !... Θυμάσαι τὴ σου εἶχα πεῖ ; Μ' αὐτὸ πού ἔκανες μὲ ἀπρόσμενη πρὸς τὸ θάνατο ! Ἐπειδὴ δὲν θέλω νά μ' εἶδῃ κανένας ἄλλος ἀπὸ σένα, ἔλα στὸ πάρκο, στὴ θεία πού σου εἶπα πέρσω πῶς σ' ἀγαποῦσα καί κόνταξε ψηλά...
 Μιά στιγμὴ ἐνόμισα πῶς θὰ μοῦ ἐχότανε τρέλλα. Ἐντύθηκα βασικάκι κα' ἔτρεξα στὸ μέρος πού μοῦγραφεν. Τὴ εἶδα τότε, Θεέ μου !... Τὸ μικρὸ τὸν σχολικὸ πηλίκιο ἦταν περμένο καταγῆς, μέσα στὴ λάσπη. Εἶχε βρεθεῖ ὅλη τὴ νύχτα... Ἐσηκώσα ὕστερα τὸ μάτια μου ψηλά καί διέκρινα κάτι πού ἐκινετο μέσα στά φύλλα. Φυσοῖσε δυνατὸς ἀνεμῶς... Κύνταξα καλύτερα καί τὸν εἶδα—Θεέ μου !—κρεμασμένον ἀπὸ ἕνα κλαδί... Ἦταν νεκρὸς !... Ἐλιποθύμησα καί ἔπεσα κάτω. Σὲ λίγο συνήθηα κα' ἔτρεξα στὸν πύργο. Ἐνομιζα πῶς ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἕνα κακὸ ὄνειρο. Εἰδοποίησα ἀμέσως τὴ μητέρα μου καί τὴ μητέρα του καί ξανασοριάζστηκα κάτω λιποθύμη !...
 Ὅταν ἦρθα στὸν ἑαυτὸ μου δὲν εἶχα τὴν δύναμη νά δω τὸ πτόμα του. Ἐζήτησα μόνο μιά τούφερα ἀπὸ τὰ ὀδύξανθα μαλλιάκα μου. Εἶνε... εἶνε... αὐτὸ ἐδῶ τὸ δαχτυλίδι...
 Καί ἡ γεροντοκόρη μὰς εἶδετε λιπυμένη τὸ δαχτυλίδι πού φοροῦσε στὸ χεῖρ τῆς, λέγοντας θλιμμένα :
 — Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ ποῖνιεν ἐξ αἰτίας μου δειλῦσα τὸν ἀρραβῶνα μου. Κ' ἔμενα γιὰ πάντα τὴ χήρα... ἐνὸς παιδιοῦ δεκαετασσάρον μόλις χρονῶν ! ...

ANTER TEIE

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ὁ Πεδιχμένος νέος

— Μαννούλα μου ἴσον μ' ἀγαπᾷς, κ' ἔχεις καὺμὸ γιὰ μένα, ἔλα μάννα ἴσον τὸ μνημα μου καί ἴσον τὸ νεκροταφεῖο μου, καί σκάψε μὲ τὰ νύχια σου καί μὲ τὰ δύο σου χέρια. Χώρια ρίξε τὸ χῶμα μου, χώρια τὸ σκέπασμά μου. Κι' ἂν εἶμαι ροῖδο κόκκινο, σκύψε καί φίλησέ με. Κι' ἂν εἶμαι μαῦρος κα' ἄσχημος γύρισε σκέπασέ με».

Τὸ ρήμαγμα τοῦ σπιτιοῦ

«Εἶχα μηλιά ἴσον πόρτα μου, καί δέντρο ἴσον αὐλή μου. Καί τέντα κατακόκκινη τὸ σπίτι σκεπασμένο, καί κυπαρίσσι δλόχρσο κ' ἦμον ἀκουμπισμένη. Εἶχα κα' ἄσημοκάντηλο ἴσον τὸ σπίτι κρεμασμένο. Τώρα ἡ μηλιά μαράθηκε, τὸ δέντρο ἔερριζώθηκε, καί ἡ τέντα ἡ κατακόκκινη κα' ἐκείνη μαῦρ' ἐγίνη, τὸ κυπαρίσσι τὸ χρυσοῦ ἔπεσε κ' ἐστακίσθη, τ' ἄσημοκάντηλ' ἔσβυσε τὸ σπίτι δὲ φωταίει».

Ὁ Λεβέντης κα' ὁ Χάρος

— Λεβέντης ἔρροβόλαγεν ἀπὸ ἡψηλὴ ραχοῦλα, μὰ εἶχε τὸ φέσι του στεβαῖα κα' τὰ μαλλιά του δίπλα, φέριεν καί τὸ τουφέκι του ἴσον τὴν πλάτη περασμένο, καί τὸ μουστάκι στρίβοντας ἴσον παλληκάρι πού ἦταν. Κι' ὁ χάρος τὸν ἀπάντησε στέκτακαί καὶ τοῦ λέει.
 — Λεβέντη ποῦθεν ἔρχεσαι, λεβέντη πού πηγαίνεις ;
 — Ἀπὸ τὸ σπίτι μ' ἔρχομαι ἴσον ἡ ἀδερφή μου πῶω. Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά τὸν ἔπιασε, τ' ἄρβα μ'προστά τοῦ λέει.
 — Ἀσέ με χάρε ἀπ' τὰ μαλλιά καί πάσε μ' ἀπ' τὸ χεῖρ.
 — Καί τ' πές μου πού εἶν τὸ σπίτι σου, κ' ἐγὼ πηγαίν' ἀτός μου».

Τ' ἄσημι

«Πού πᾶς ἄσημι νὰ κερνητῆς μάλαμα νὰ σκουριάσης ;
 Πού πᾶς ἀσημομάχηρο, τὸ χῶμα νὰ σὲ φάη ;
 — Πάω ἴσον τῆς Ἄρνης τὰ βουνά, ἴσον τῆς ἀρνεοῖας τοὺς κάμπους. Π' ἀρνεῖται ἡ μάνα τὸ παιδί καί τὸ παιδί τὴ μάνα. Π' ἀρνεῖται καί τ' ἀνεργῶνα τὰ πολυγαμημένα».

Ἡ Μάννα τοῦ Χάρου

— Ἀφουγκραστῆ ἀρχόντισσε νὰ εἰπῶ ἄ μοιρολόγι, μὴδ' ἀπὸ χήραις τ' ἀκουσα μὴδ' ἀπὸ παντρεμέναις. Τοῦ Χάρου ἡ μάνα τὸ λέγε, τὸ ἴσονγε μοιρολόγι.
 — Ὅπ' χεῖ γνιὸς μὴ χαιρεταί, γαμπροῦς μὴ καμορώνη ;
 — Κι' ὅποια εἶνε καί καλόπαντην καμάρει νὰ μὴ σούρηνη. Γιατ' ἔχω γνιὸ πρματευη, γιατ' ἔχω γνιὸ κουρασῆνη.
 — Νύχια σὲ νύχια περβατεῖ, καί κονταγιη κουρσεῖει. Παιρνεῖ μαγγάδων τὰ παιδιὰ, τῶν ἀδερφῶν τ' ἀδερφια,
 — Χορῖζει καί τ' ἀντροῖγαν τὰ πολυγαμημένα,
 — Που δὲν τὰ ξεχορῖζανε οἱ γυῖορῶν τὰ μαγαζιά,
 — Κι' ὁ Χάρος τὰ ξεχώρισε μ' ἕνα γυαλί φαρμάει.

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς τοῦ Π. Παπαζαφειροπούλου—Πάτρις 1387).

ΡΟΔΟΠΙΕΤΑΛΑ

Ὁ ὕπνος κάμνει μὲ τὸ παραπάνο ἐκεῖνο πού ἐφανιάσθη ὁ Βύθων, ὅστις ἤθελε νὰ φίλησῃ εἰς ἕν χεῖλος ὅλας τὰς γυναῖκας. Τὸς φιλεῖ ὅλας μίαν πρὸς μίαν ! ...

Εἶνε ὅμως βαρὺ τὸ φίλημα τοῦ ὕπνου. Νομίζεις ὅτι στραγγίξει ἐκ τῶν παρειῶν τὴν δρόσον καί τὸ πρωτὸ αἶ καλλοναὶ παρουσαίζονται ὄλαι... στραγγισμένα ! ... **Βλάσιος Γαβριηλίδης**